

דף נד.

עין משפט א.ב.

יו"ד סימן נז פעיף טז

עיין לעיל דף נג: עין משפט ה.ו.

עין משפט ד.ה.

יו"ד סימן כד פעיף יח

יח. יט. נמצא הסימן השחוט שמוט אם כששחט תפס הסימנים בידו או תפס עור בית השחיטה ונדחק הסימן תחת העור הרי זו פסולה ^ז. ואם לאו מותרת ע"י בדיקה זו, שיביא בהמה וישחוט הסימן ואח"כ יעקור אותו אם דומות שתי השחיטות זו לזו כשרה ואם העקירה של הבהמה השניה אדומה יותר פסולה. ועכשיו אין אנו בקיאים בבדיקה זו הלכך אסור ^ק בכל אופן.

עין משפט ו.

יו"ד סימן מד פעיף ב

ב. נעשה בשרה כבשר המת ^ר שהבאיש אחר כמה ימים שאם תיגע במקצתו יתפורר ^ש ויפול, והגיע חולי זה עד הלובן ^ת של הכיליא הרי זו טריפה.

הגה: מכת חרב ^א דינה כלקתה הכיליא.

צ. כיון שתפס הסימנים אפשר לשמוטה שתשחט ואפשר א"כ שנשחט קודם שחיטה והוי ספק נבילה. ש"ך ס"ק כ"ט.
ק. גם במקום דאיכא ספק ספיקא אין להקל דכאן יש חזקת איסור ויש להחמיר. כף החיים אות ע"ה. אם לא בהפ"מ או בשעת הדחק דעבדינן ס"ס זה. שם אות ע"ח.
ר. היינו מחמת חולי, ואע"פ שאם ניטלו הכליות כשרה גמירי דעל ידי שנתמססה טריפה, כ"כ הב"י בשם הרא"ש והרשב"א והר"ן והרמב"ם בפ"ח מהלכות שחיטה הלכה כ"ו, כי יותר מזיק לה כאב הלקותה מכאב החתך והנקב. ט"ז ס"ק ד' מב"י.
ש. ולדידן שלא בקיאים בשיעור זה כל שנשתנה מראית הבשר מחמת לקותא דהמסה טריפה, כמ"ש בהג"ה בסוף סי' נ'.
ת. אבל לא נלקה הלובן כשרה. ש"ך ס"ק ה' ודלא כהלבוש. וה"ה אם יבש ונפרך בציפורן פוסל. כף החיים אות כ"ד.
א. הרבה פירושים נאמרו בזה, י"א דנבקעה לשנים דוקא. ב"ח וט"ז ס"ק ה'. וי"א היינו לקתה בכח כדרך שמכין בחרב אבל נחתך בנחת כשר. ש"ך ס"ק ז'. וי"א שהכה בה בחרב ועשה בה פצעים דמוליד חום וארס וע"כ טריפה. ובכף החיים באות כ"ה כתב שיש להחמיר ככל הפירושים.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

ג. נמצאת ליחה בכיליא אע"פ שאינה סרוחה או שנמצאו בה מים עכורים או סרוחים הרי זו טריפה, והוא שיגיעו עד הלובן ^ב שבה. ואם נמצא בה דם דינה כמים ^ג. נמצאת מלאה מים שמראיהם רע אבל לא היו עבים ועכורים אלא כמראה הדבש כשרה. ויש מי שאוסר.

הגה: והכי נהוג ^ד.

עין משפט ז.ז.ט. יו"ד סימן לד פעיף ב

ב. נקבה נקב שיש בו חיסרון כאיסר ^ה אסורה. ואם ניטלה ממנה רצועה לאורכה שאם נעגל רצועה זו יהיה שיעורה כאיסר אסורה. וי"א שאין אנו בקיאים בשיעור כאיסר ע"כ משערין אותו ברוב רוחב הקנה. והיינו רוב רוחב חלל קנה שבעוף ^ו שהוא פחות מכאיסר, ומי שאינו בקי טריף בכל ענין.

יו"ד סימן לד פעיף ז

ז. נסדק הקנה כולו לאורכו אע"פ שלא חסר ממנו כלום אסורה ^ז. ואם

ב. י"א דבמוגלא ובמים עכורים או סרוחים יש להטריף אפי' לא הגיעו עד הלובן, כמ"ש הט"ז בס"ק ו', ובש"ך בס"ק ח', אבל הפר"ח הסכים לדברי השו"ע. ואם הגיע ללובן אפי' במקצת טריפה.

ג. אם נמצאו בה מים זכים כשרה אפי' הגיעו ללובן שבה, אבל הט"ז בס"ק ח' כתב דגם במים זכים בעינן שישתייר מקצת הלובן קיים וחלקו עליו. כף החיים אות ל"ד. וזכים אפי' מלוחים ואינם צלולים לגמרי מותר. כף החיים שם באות ל"ה מהח"ס. ודעת הרש"ל לאסור בנמצא שם דם אבל דעת הב"ח להתיר כדעת השו"ע. וכך היא דעת הט"ז בס"ק ט'. מיהו לדעת הט"ז בס"ק ח' בעינן שישאר גם בנמצא דם מקצת הלובן קיים. כף החיים אות ל"ז.

ד. ויש להחמיר כדברי הרשב"א. ש"ך ס"ק ט'. וכף החיים באות ל"ח.

ה. שם במשנה וכרשב"ג.

ו. והט"ז בס"ק ג' והש"ך בס"ק ד' חלקו על הרמ"א וכתבו דמשערין ברוב חלל קנה של בהמה. כף החיים אות ו'.

ז. שם במשנה ואם נשתייר ממנו כל שהוא למעלה ולמטה שם כר"י בגמ' דף מ"ה, וי"א דשיוור למעלה אפי' שלא במקום שחיטה ורק שיוור למטה צריך במקום שחיטה, כ"כ הב"י והלבוש, אבל הש"ך בס"ק י"ג הסכים לדעת הב"ח המצריך גם למעלה שיוור במקום שחיטה.

נשאר ממנו כל שהוא ^ה למעלה ולמטה במקום הראוי לשחיטה כשרה מפני שכל מה שהצואר נמתח הסדק נסגר והולך ומחלים.

עין משפט י. יו"ד סימן ל פ"ה ב.

ב. נפחת עצם הגולגולת וחסר ממנה כסלע ^ט טריפה ^י. ואם ניקבה נקבים ^כ שיש חיסרון שבין כולם יש כסלע שהוא שליש טפח ^ל טריפה ^מ.

הגה: אבל פחות מסלע יש להכשיר אפי' בזה"ז שלא חיישינן בבהמה לנקיבת קרום המוח.

ג. בעוף המים ^ב כגון אווז אפי' לא ניקב העצם אלא כל שהוא טריפה. ועוף היבשה שנשכתו חולדה בשיניה בראשו או שקיבל מכה בעץ

ה. י"א דבעינן חוליה שלמה ולא סגי במשהו, וחוליה היינו ג' טבעות וכן הסכים רש"י בפירושו דחוליה ג' טבעות, וכתב הב"ח דהכי נקטינן ולא כדברי השו"ע שכתב במשהו, וכ"כ הש"ך בספרו הארוך אם לא בהפסד מרובה שיש להקל. כה"ח אות ט"ו. ט. מימרא דרב נחמן בדף נ"ד וכפירוש רש"י ורמב"ם ורשב"א והר"ן והרמב"ן. ואם השיעור כסלע מצומצם דינו כיתר מסלע וטריפה. ש"ך ס"ק ג'. וה"ה בנסתפקו אם יש בו שיעור כסלע כה"ח אות ט"ו. והשיעור כסלע היינו בבהמה גדולה ובעוף לפי קוטנו. שם אות ח"י.

י. ואפי' הקרום העליון קיים, שם בכ"ה אות ט"ז, ולא מהני שהיית י"ב חודש בטריפות דנפחתה. שם אות י"ז.

כ. והש"ך בס"ק ד' כתב להחמיר גם בנקבים שאין בהם חיסרון והדגול מרבבה כתב דיש להחמיר כדבריו.

ל. והטפח הוא ד' אגודלים ושליש טפח הוא אגודל ושליש ואם ניקח חוט באורך ד' אגודלים ונעגל אותו נמצא בתוכו רוחב אגודל ושליש וזהו שיעור סלע ע"פ המשנה בעירובין פ"א משנה ה' וזהו לדברי השו"ע, אבל הש"ך בס"ק ה' כתב לפקפק בדברי השו"ע וכתב דהסלע אינו כ"א פחות משליש טפח והפר"ח כתב ליישב דברי השו"ע.

מ. אבל פחות מזה כשרה ומ"מ בעי בדיקה לראות אם ניקב הקרום ואם לא בדק הוי ספק טריפה. ואע"ג דאין אנו בקיאים בבדיקת קרום המוח היינו בניקב משהו של העוף אבל לא בשל בהמה, כה"ח אות כ"ד. ובעוף המים כגון אווז נחסר כל שהוא טריפה משום דקרומו רך. כ"כ הב"י והט"ז בס"ק ב'. והיינו דוקא ניקב העצם אבל יורד משם דם בגלל שנקרע העור, והעצם של העוף קיים כשר. ט"ז ס"ק ג'. וה"ה רק נמצא נפחות בגולגולת והעצם שלם כשר ומ"מ צריך בדיקה אם העצם שלם, ובכף החיים אות מ"א הביא מעשה בראש כבש אחד שהקרבן שלו היה מתנדנד והיה יוצא ממנו תולעים והעור והבשר שמסביב הקרבן ג"כ התליעו וחתכו את הקרבן ואת העור ואת הבשר וראו שעצם הגולגולת קיים ושלם ואין בו שום ריעותא והתירו אותו בשופי.

נ. מברייטא דף נ"ז משום דקרומו רך יותר מעוף היבשה.

או באבן, מניח אצבעו בצד הנקב ונועץ אצבעו שם. או מכניס ידו לתוך פיה ודוחק שם אם לא ביצבץ המוח ולא יצא מהנקב בידוע שלא ניקב קרום המוח וכשרה.

הגה: ואנו אין אנו בקיאין בבדיקת הטריפות ולכן יש להטריף אם ניקב עצם הגולגולת בכל שהוא בעוף אפי' של היבשה.

עין משפט כ. יו"ד סימן מ סעיף ב

ב. ניקב הלב ולא הגיע לחלל אם מחמת חולי כשרה ו אם בקוץ או במחט טריפה ע.

עין משפט ל. יו"ד סימן נד סעיף ה

ה. אם נשברה השדרה ולא נפסק חוט השדרה, כשרה.

עין משפט מ. יו"ד סימן מא סעיף א

א. ניטל הכבד טריפה פ אא"כ נשתתיר כזית במקום מרה ז וכזית במקום

ס. ממשנה שם דף נ"ד. ואפי' ניקב נקב מפולש אך לא הגיע לחלל הלב כשרה. ש"ך ס"ק ג' מהב"ח. ואפי' נחתך מהלב חתיכה אם לא הגיע לחלל כשרה. כף החיים אות ט'.
ע. דחיישנן שמא ניקב אחד מהאיברים הפנימיים. כמבואר בסי' מ"ט סעיף ד'. ועיין גם בסימן נ"א וכתב הט"ז בס"ק ג' דאפי' תחוב הקוץ או המחט בחוץ ולא לחללו.
פ. ממשנה חולין מ"ב. ואפי' שנשארה המרה דבוקה בגידי וסימפונות הכבד טריפה, כמ"ש התוס' בחולין דף מ"ב ע"א ד"ה ניקב, ודלא כהרשב"א.
צ. פי' במקום שורשה ותלייתה בכבד, כמבואר ברש"י בחולין מ"ו ע"א.
ובבני תורים ובני יונה או בצבי שהמרה שלו בזנבו, לא בעינן כזית במקום מרה אלא במקום חיותו לבד. כף החיים אות י"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהוד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com

חיותו ^ק וכל כזית יהיה שלם במקומו אבל אם מתלקט ^ר טריפה ^ש.

עין משפט נ.

יו"ד סימן מה סעיף ז

ז. המסס שהיא האיטומכא המחובר לבית הכוסות, אם ניקבו במקום חיבורן שדבוקין יחד אפי' הנקב מפולש מזה לזה כשרה ^ת. ואם במקום שאינם דבוקים והנקב מפולש טריפה.

הגה: יש אוסרין בהמסס אפי' בנקב שאינו מפולש ^א והכי נהוג, אם לא בהפ"מ ^ב.

עין משפט ס.

יו"ד סימן מג סעיף א

א. ניטל הטחול כשרה ^א.

^ק. היינו במקום תלייתה כשהיא מעורה ודבוקה תחת הכליות וכן עיקר ואם יש כזית במקום תלייתה בטרפש יש להכשיר בהפ"מ או לכבוד שבת, כ"כ במשאת בנימין בתשובה ק"ג אך אין לסמוך עליו אלא כדברי השו"ע. כף החיים אות ד'. ומספק מצריכין ג' זיתים במקומות הנ"ל. שם באות ג'.

^ר. היינו באותם מקומות שצריך שיהיו ב' זתים ואם ניטלו אלו ב' הזיתים ממקומם הגם שהנשאר בכבד הוא שלם טריפה. ש"ך ס"ק ג'.

^ש. והגידין והסמפונות אין מצטרפין לכזית זה ודלא כיש חולקין. כף החיים אות ח'. ושיעור כזית י"א שהוא כחצי ביצה דהיינו ט' דרהם, וי"א שליש ביצה דהיינו ששה דרהם ונקטינן להחמיר לכל הצדדים. כף החיים אות ט'. ואם יש ששה דרהם בבשר שנשאר ושלושה דרהם מגידין וסימפונות המשלימו לט' דרהם יש להקל מכח ספק ספיקא בפלוגתא דרבוותא. כף החיים אות י'.

^ת. ממשנה בדף מ"ב וכפי' רש"י. שהרי בלאו הכי שופכין זה לזה לפני הנקב. מרש"י שם. ודוקא במקום חיבורן שאין להם שם אלא עור אחד אבל במקום שיש לכל אחד עור בפני עצמו ומחוברין יחד ע"י שומן אם ניקבו לשם משני הצדדין טריפה. ב"ח בשם התוס'. וש"ך ס"ק י"א.

^א. אפי' אין קורט דם מבחוץ. ש"ך ס"ק י"ד. ומשמע שהנקב בא ע"י מחט והטעם שמא ניקב והבריא אבל בידוע שבא ע"י חולי שאין חשש זה כשר. ש"ך ס"ק י"ב.

^ב. והב"ח אסר אפי' בהפ"מ, אבל הש"ך בס"ק ט"ו כתב עליו דלא נהירא כלל.

^ג. ממשנה חולין נ"ד. בין ניטל ע"י חולי או ביד או שנברא חסר, אבל חולי שע"ז הקטין גודלו כשר ואין לזה שיעור. אבל אם ע"י חולי נימוק והיינו נרקב הבשר שהרופא גורדו טריפה. וסמך השו"ע עצמו על דין בכליה בסי' מ"ד סעיף ו', ודלא כהחולקים. כף החיים אות ב'.

עין משפט ע.

י"ד סימן מד פ"א

א. ניטלו הכליות כשרה^ד, ע"כ נבראה בכליא אחת או בג'^ה כשרה. ניקבה הכליא או נחתכה אפי' עד מקום חריץ^י כשרה.

עין משפט פ.

י"ד סימן לג פ"א

א. ניטל הלחי התחתון כשרה^ז ובלבד שיכולה לחיות^ח ע"י הלעטה. הגה: ה"ה עוף שניטל חרטומו^ט ויכול לחיות ע"י הלעטה כשר.

עין משפט צ.

י"ד סימן מה פ"א

א. בהמה או תרנגולת שניטל האם שהולד מונח בה כשרה^י. הגה: וכ"ש אם ניקב דכשרה, ויש מחמירין בניקב או נימוק, ויש להחמיר אם לא בהפ"מ^כ.

ד. ממשנה חולין דף נ"ד. וה"ה אחת וה"ה ניטלה ביד או שנבראה כך אבל ניטלו ע"י חולי, יתבאר בסעיף ו'. והטעם דיש בריאות שאין להם כליות וחיות.
ה. ודרשו חז"ל בגבוה נאמר "ואת שתי הכליות" ולא בעלת כוליא אחת או ג' כליות מכלל דשרי להדיוט. כ"כ הב"י בשם הר"ף והרא"ש. וה"ה ד' וה'.
ו. והיינו מקום שהגידין מעורין שם והוא אמצעי הכוליא, כ"כ רש"י בחולין דף נ"ה ע"ב. ואפי' הגיע ללובן בעצמו כשר בניקב או נחתך. ט"ז ס"ק ג' מהב"ח. וש"ך ס"ק ד'. ובניקבה הכוליא אפי' עד החריץ דכשרה היינו שלא ע"י חולי, כ"כ באיסור והיתר הארוך והב"ח כתב עליו דמשמעות הפוסקים אפי' ע"י חולי ולמעשה צריך להתיישב בדבר, והביאו הש"ך בס"ק ב'. ובכף החיים סיים להחמיר אף בפה"מ. שם באות י"ד.
ז. ממשנה חולין דף נ"ד. והוא שיכול לחיות ע"י הלעטה, כ"כ הרא"ש שם בשם הגאונים. וה"ה נבראה כך בלא לחי. כה"ח אות ה'. וכל זה בניטל הלחי התחתון דכשרה היינו בענין שאין משום עיקור הסימנים. ש"ך ס"ק א'.
ח. והוא שאם ראינוה הולכת ומתמעטת וגם כשמאכילין אותה מסרבת לאכול ואינה חפצה זה סימן שאינה יכולה לחיות. כף החיים אות ד'.
ט. דוקא חרטום התחתון אבל העליון טריפה אע"פ שיכול לחיות. כף החיים אות ו'.
י. ממשנה חולין נ"ד ובגמ' נ"ה. והתוס' בחולין נ"ו ע"ב כתבו דלר"ח בעוף טריפה וע"כ כתב הב"ח דיש להחמיר אם לא בהפ"מ. ש"ך ס"ק א'.
אם היו שנים בבהמה אין להכשיר אלא בהפ"מ. כף החיים אות ג'.
אבל נמצאו בעוף שנים יש להכשיר אפי' בהפסד מועט. שם באות ד'.
כ. ויש להחמיר אם לא בהפ"מ וכך מנהג ירושלים ושלונקי להחמיר. שם באות ה'. אבל בשעת הדחק יש להקל. שם באות ו'.
אם נימוק הולד בתוך השליא של בהמה אין להכשיר אלא בהפ"מ. שם באות ח'. אבל

עין משפט ק.

יו"ד סימן לו סעיף יד

יד. טז. צמקה הריאה כולה ^ל אם בגין בני אדם שהפחידה כגון ששחטו אחרת לפני ^מ וכיוצא בזה טריפה, ואם בידי שמים כגון שפחדה מקול רעם או ראתה זיקים או מפחד שאר בריות כמו מקול אריה כשרה.

עין משפט ר.

יו"ד סימן נט סעיף א

א. א. בהמה שנפשט עורה בין בידי אדם בין בידי שמים ע"י חולי טריפה ^א, ואם נשתייר מן העור על פני כל השדרה ברוחב סלע ^ב וכן רוחב סלע על הטבור ורוחב סלע על ראשי אבריה ^ג הרי זו מותרת.

בתרנגולים ששחטו אותם ומצאו בשלייתן ביצים סרוחים וקרושים יש להכשיר, ויש אוסרים, אבל במצרים ובירושלים נהגו להתיר בנמצאו ביצים קרושות כהרב אמונת שמואל. שם באות י"א.

בהמה שהפילה ולד מת יכול לשוחטה בו ביום ולבדוק האם ואין בזה חשש ודלא כהקצבים שיש להם קבלה להמתין ג' ימים. שם באות ט"ז.

^ל. ממשנה דף נ"ד וברייתא דף נ"ה וכת"ק וסימן לדבר שבידי שמים טהורה. שנאמר יראת ה' טהורה ובידי האדם טריפה סימן "כי רבה רעת האדם". שם באות רל"ג. וכיון שצמקה אינה כיבשה שאפי' במקצתה ע"כ צריך כולה או רובה דצמקה זה קרוב ליבשה. ט"ז ס"ק כ', וש"ך ס"ק כ"ט. ודלא כהב"ח שמטריף אפי' במקצתה. ומשמע דצמקה קצת כשרה וא"צ בדיקה. צמקה הוורדא רובה ונשאר כעלה הדס בשורש שלה קיים יש להתיר בהפ"מ אף אם ראינו שאירע לה זה בידי אדם, וכשיש ספק אם בידי אדם או בידי שמים יש להתיר גם בלא הפ"מ. וכ"ז לנוהגים להטריף בחסרה הורדא כדעת הרמ"א בסי' ל"ה סעיף ב' אבל לנוהגים להכשיר בחסרה כדברי מר"ן השו"ע יש להתיר בפשיטות בנשאר בה כעלה הדס בשורש שלה אפי' בלא הפ"מ ואפי' אירע לה בידי אדם ואם יש ספק אם בידי אדם או בידי שמים יש להתיר אף בהפסד מועט. שם באות רמ"ב.

^מ. וצריך להזהיר השוחטים בזה כי רגיל הדבר שבני אדם באים ואוחזים העופות בידם בעת שחיטת עוף אחר ובפרט בערב יו"כ בשחיטת הכפרות. להזהר שהעוף לא יראה שחיטת חבירו ויש בזה משום צער בעלי חיים וי"א דזה דאורייתא, ואין לומר דעופות לאו בני הרגשה הם דהרי מבואר שלפעמים צמקה הריאה שלהם מחמת שחיטה אחרת לפניו ואע"ג דאינה צומקת מיד מ"מ כיון דעתידיה שתצטמק אין מועיל לה שחיטה מיד. כף החיים אות רמ"ד.

^נ. במשנה חולין נ"ד, וכחכמים והרשב"ץ ביבין שמועה דף י"א כתב שזה יקרה מפני אכילת נחשים שמוליד שחין רע עד שיפשט העור.

^ס. שע"י שיור זה מעלה ארוכה, מרש"י חולין נ"ה ע"ב.

^ע. היינו על כל פרק ופרק מפרקיה. טור והלבוש. אבל רש"י פירש בכל פרקי חוליותיה ועצמות השוק והירק.

א. ב. ניטל מן העור ברוחב סלע פ מעל הטבור או מרוחב השדרה או מעל ראשי אבריה ושאר העור קיים מותרת.

דף נד:

עין משפט א.

יו"ד סימן נה סעיף ב

ב. ה. עצם הקולית שניתק ממקומו במקום חיבורו בעוף והיינו בוקא דאטמא דשף מדוכתיה טריפה בין בעוף בין בבהמה, ובלבד שנרקבו ניביה והם היתרות שבעצם הכף שיוצאות על עצם הזכר ואוחזות אותו ז אבל אם נפסקו ניביו שלא מחמת עיכול דהיינו ריקבון כשרה.

הגה: אם נתעכלו מיעוטן ורובן קיים ק כשר מדינא, אך י"א דאין אנו בקיאים ר באיעכול ניביה לכן יש לאסור כל שמוטת ירך מהגוף שמא איעכול ניביה ש.

הגה: וה"ה אם נשבר סמוך לגוף ת אע"פ שחזר ונקשר היטב טריפה שמא איעכול ניביה, ומשערין ברוחב ארבעה אצבעות מהגוף בבהמה גסה, ובשני אצבעות בדקה ובעוף לפי גודלו וקטנו ז, וטוב להחמיר אם אין

- פ. והוא שליש טפח, כמו שנתבאר בסי' ל' סעיף ב'.
- צ. זהו פי' הרמב"ם בפ"י מהלכות שחיטה הלכה ג', וכ"מ שם מדברי הרשב"א, אבל רש"י בחולין דף נ"ד ע"ב פי' היינו גיד שבראשו מחובר בחור וקטן הוא מאוד, והפ"ח כתב דיש להחמיר כשני הפירושים.
- ועיין בכף החיים באות י"ט סדר בדיקה זו לכל הדעות בבהמה ובעוף.
- ק. שע"י רוב שנשאר חוזרת ומבריא. ביאור הגר"א אות ט'. ומשערין רוחבו ואורכו של הרגל השני הבריא.
- ר. וכתב הב"ח לפ"ז אפי' לא נפסקו טריפה, אך המהרש"ל כתב דאם לא נפסק ודאי לא איעכול ניביה ודלא כמשמע מדברי ההג"ה ובבינת אדם כתב דבנפסק אין שייך בקיאות דאף אנו בקיאים בזה. כף החיים אות כ"ג.
- ש. ואם יש ספק אם היא שמוטה מלפני השחיטה או אח"כ טריפה מספק ולא מכשירין מכח ס"ס. ש"ך ס"ק ד'. אבל הש"ך בעצמו בסי' נ"ג ס"ק ט"ו כתב דיש לסמוך על ס"ס זה וצ"ל דשם איירי בהפ"מ. כף החיים אות כ"ז.
- ואם שמוטה כך מתחילת ברייתה טריפה הגם שיש חולקין.
- ת. אף בלא יצא לחוץ דאם יצא בלאו הכי טריפה. כמו בסעיף ה'. ט"ז ס"ק ג'. והטעם משום דשמא איעכול ניביה. ש"ך ס"ק ה'.
- א. באוזה ברוחב אצבע ובעוף שני שלישי אצבע בבינוני. כ"כ בדגול מרובה.

הפ"מ ב.

הגה: לא נשמט הירך א אבל איעכול ניביה כשרה.

עין משפט ב.

יו"ד סימן רמז סעיף ה

ה. ו. אין בעלי אומניות חייבים לעמוד בפני תלמיד חכם בשעה שעוסקים במלאכתן ד. ואם הוא עוסק במלאכת אחרים ה ורוצה להחמיר על עצמו ולעמוד אינו רשאי.

ב. אם רואה שנפסקו ואינו בקי באיעכול ניביה יש לאסור אף בהפ"מ, אבל בנשבר סמוך לגוף יש להקל בהפ"מ. ש"ך ס"ק ו'. ועיין בנו"ב חיו"ד סי' כ' בפי' דברי הרמ"א.
ג. בהמה שנתקלה ונעשית חגרת ברגלה צריכה בדיקה באותה רגל כיון שיודעים שנפלה ושאינו מבטי' ל"ב סעיף ז'. בהמה שהיתה צולעת אחרי מכה אם היא פרה חלבה אסור. כ"כ בתשובת גבעת שמואל, אבל בפ"ת אות ב' הביא להתיר מכח ספק ספיקא ובזה לא בעינן ספק ספיקא המתהפך כשיש הפ"מ ע"ש. כף החיים אות מ"ד.
ד. ובברכי יוסף הביא מתורת כהנים דקימה והידור שאין בהם חסרון כיס.
ה. כפירוש ראשון בתוס' בדף ל"ג ע"א. ואינו רשאי כיון שמחסר האחרים בממונם ועל חשבונם חיסרון מזמן זה, ופשוט הוא. לפ"ז אם עובד עבודה בקבלנות רשאי לעמוד אם רוצה בכך.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com